

Sunt engasjement

Som sekretær for kommunestyre og formannskap i Nes, har jeg gleden av å være til stede når politikerne våre fatter vedtak som betyr mye for folk i kommunen.

Winston Churchill sa at demokratiet er den verste styreform med unntak av alle alternativene. Demokrati er først og fremst en ganske snedig metode for å få de gode ideene fra vanlige folk og frem til dem som bestemmer. Gjennom valg, velger innbyggerne hvem blant oss som skal fatte vedtak på våre vegne, men vi gjør også én ting til: Vi gir politiske signaler fra de egentlige sjefene – deg og meg – til dem som skal styre. Når vi slipper stemmeseddelen for ett parti i urna i stedet for et annet parti, forteller vi politikerne hva de skal prioritere. Demokratiet krever derfor noe av oss: Det krever engasjement. De som ikke stemmer, gir ingen beskjed til politikerne. I Nes lar nesten halvparten av den voksne befolkningen være å stemme ved valg.

Hvilke ønsker for utviklingen av Nes har sofavelgerne? Det vet vi ikke, og vi vet heller ikke om de gir uttrykk for meningene sine utenom valg. Men kanskje er det nettopp denne store minoriteten med tause nesbuer vi burde hørt mer fra. Politikerne våre er ildsjeler som ønsker det beste for samfunnet, men de er ikke allvitende. Derfor er det så viktig at befolkningen bruker de politiske kanalene vi har og engasjerer seg – gjennom stemmeseddelen, gjennom organisasjoner eller gjennom leserbrev i Raumnes.

Engasjement er også helsefremmende i seg selv. Å gjøre en positiv innsats for samfunnet føles bra, gir hverdagen mening og skaper fellesskapsfølelse. Mangel på engasjement er ikke sunt.

Kanskje skyldes mangelen på engasjement hos mange av oss en illusjon om at det koster mer enn det smaker? Det motsatte er tilfelle: Man får mer tilbake enn det man gir. Jeg hadde en aha-opplevelse en gang jeg snakket med daglig leder på et eldrecenter. Hun fortalte om de mange flinke frivillige, og jeg spurte hvem de frivillige var. De er de samme som brukerne, fortalte hun. Mandag serverer Olga en vaffel til Johan, og onsdag er det motsatt – men begge får mye mer enn vaffer: De får en trivelig hverdag, de er til nytte for andre, og de opplever følelsen av fellesskap og tilhørighet. Det er sunt.

I Nes er det et rikt kultur- og organisasjonsliv. Det bør være noe for enhver å delta i, men likevel er det sikkert mange som faller utenfor.

Man kan ikke tvinge folk til å engasjere seg. Men ildsjelene våre, enten de sitter i kommunestyret, er med i teatergrupper eller bruker tid og krefter i idretten, kan inspirere oss andre til å bli litt mer som dem. Hvis de mest engasjerte blant oss er flinke til å fortelle om hvor givende det er å gjøre akkurat det de gjør, klarer de kanskje å rekruttere én ny nesbu, som i sin tur lokker med seg naboen. Vi bør se opp til dem som bruker fritiden sin med unger på fotballbaner – eller for den saks skyld dem som på vegne av deg og meg leser tusen sider politiske saksdokumenter. Tenk om alle var som dem.

Alle skal ikke være politikere, og alle skal ikke være fotballtrenere. Men vi kan alle engasjere oss *litt*. Og i hvert fall stemme annethvert år. For vår egen skyld, og for samfunnets.

Are Ausland, sekretær for kommunestyre og formannskap

Foto: Andreas Kristiansen